

andet Ting, udtalt mig flere Gange, dels i det andet Ting, dels i dette, og derfor kan jeg næppe sige noget nyt, som ikke er sagt enten af mig eller andre erede Talere, der i Dag have haft Ordet her i Salen. Hvad jeg derimod i Dag nærmest vil sige mig om, er det foreliggende Vædringsforslag, som efter min Mening er aldeles umuligt, som slet ikke egner sig til at gøres til Lov, og som vilde fremkalde Uretfærdighed og Forvirring i højeste Grad, hvis det virkelig blev til Lov. Vædringsforslaget gaar jo nemlig for det første ud paa, at om alle de Midler, der høre under Overformynderiet, skal den givne Regel gælde, men det er en fuldstændig Umulighed at gennemføre noget saadant, thi under Overformynderiet hører der to Arter af Midler, nemlig dels alle de Midler, der forvaltes under Massen, og dels dernæst alle de Midler, der forvaltes under særskilt Bærgemaal. Og disse sidste er ikke nogen ubetydelig Del af Overformynderimidlerne, det er tværtimod en meget stor Del af dem, saa vidt jeg husker over 60 Millioner Kr. Men for disse Midlers Bedkommende, som saaledes forvaltes under særskilt Bærgemaal, er der ikke den fjerneste Grund, hentet fra de Synspunkter, der gøres gældende af Forslagsfællerne, til at træffe en Bestemmelse som den, der omtales her, thi for Godheden af de Prioriteter, som staa under særskilt Bærgemaal, har Overformynderiet ikke paataget sig og kan ikke paatage sig nogen som helst Garanti. Disse særskilte Bærgemaal fremkomme jo derved, at Folk selv anbringe Midlerne og saa overdrage Obligationernes Bestyrelse til Overformynderiet. Det er altsaa ikke en Sikkerhed, som Overformynderiet har valgt, men en Sikkerhed, som de paagældende privat have valgt. Heraf følger jo altsaa for det første, at Overformynderiet ikke juridisk talt garanterer Prioriteterne, og dernæst at det heller ikke har noget som helst moralsk Ansvar for, om der laanes for meget eller for lidt ud i omtalte Ejendomme. Hvad disse under særskilt Bærgemaal staaende Midler angaar, maa yderligere det bemærkes, at der er en meget stor Del af disse, som ere anbragte i sekundære Prioriteter, og som der derfor slet ikke vilde være nogen som helst Grund til at dekrettere en saa lav Rente for, som her er Tale om. Jeg kan ikke tro, at nogen, der overhovedet har tænkt denne Sag igennem, et eneste Øjeblik for Alvor skulde mene, at en Bestemmelse som den, Vædringsforslaget indeholder, skulde kunne bringes til Anvendelse paa de under særskilt Bærgemaal staaende Midler. — Naar vi altsaa holde os til Massimidlerne, vil det vides, at de bestaa igen af to Bestanddele,

den ene Del ere de egentlige umyndiges Midler, og den anden Del er de baandlagte Midler. Af disse baandlagte Midler er en stor Del under Massen, men en stor Del af dem ikke, og for Fremtiden vil der komme færre og færre af dem under Massen, idet man jo i de senere Tider, da det er faldet Overformynderiet vanskeliggere end tidligere at udsætte Penge til 4 pCt., har fordret, at baandlagte Midler ikke indbetales i Overformynderiet i kontante Penge, men at de, der ville ønske Midler baandlagte, skulle indlevere dem i Papirer, saadanne Papirer, som de selv have anskaffet og købt. Og det har haft til Følge, at der i de senere Aar er kommen mere og mere ind under de særskilte Bærgemaal, og det vil fremdeles ogsaa ske, saalænge Forholdene vedblive at være, som de ere. — Men dernæst vil en Bestemmelse som denne have den Følge, at der maaste slet ikke for Fremtiden vil komme videre baandlagte Midler ind under Overformynderiet, fordi det jo maa erindres, at en lignende Sikkerhed, som tilvejebringes ved at anbringe Midler i Overformynderiet under særskilt Bærgemaal kan naas ved at henvende sig til andre Institutioner, og navnlig har jo som bekendt i den senere Tid, "Bisuben" oprettet en saakaldt Forvaltningsafdeling, under hvilken den indbyder Folk til Anbringelse af saadanne Midler. Skulde en saadan Evangsforholdsregel, som den her er Tale om, blive bragt til Anvendelse mod Overformynderiet, er jeg overbevist om, at det kun vil have til Følge, at Folk ville gaa i højere Grad til disse private Pengeforvaltningsinstitutioner, som jo ere solide nok og frembyde Garanti nok. Det vil saaledes kun have til Følge, at der efterhaanden kommer færre og færre baandlagte Midler ind i Overformynderiet. — Dertil kommer endelig endnu en Ting, og det er den, at man under en saadan Tilstand ikke vil kunne forsvare at forbyde dem, der have Midler staaende i Massen, at saa disse udbetalt til Anvendelse efter Reglerne om de særskilte Bærgemaal — jeg taler her kun om baandlagte Midler — idet vil man anstændigvis ikke kunne forbyde dem, og det vil sikkert ogsaa have til Følge, at en stor Del af de Midler, som denne Forholdsregel skulde komme til Anvendelse paa, spadserer ud af Massen for at gaa over til særskilt Bærgemaal, saaledes at Njemedet kun i ringe Grad vil kunne naas. — Med Hensyn til de baandlagte Midler bliver det kun tilbage de egentlige umyndiges Midler, som skulle være i Overformynderiet; men om disse er det, at jeg har bemærket, at de jo ingenlunde kunne siges i Reglen at hidrøre fra rige Folk. Jeg har